

laa et godt Haab om og en rimelig Udsigt til at faae et Udbytte af Forhandlingerne, saa androg jeg sølgelig ikke paa nogen Tilladelse til at forelægge et nyt Forslag til en Pensionslov i denne Samling. Smidertid viste det sig jo, at man i Folkethinget var af en anden Anskuelse i saa Henseende, og at man der navnlig mente, at det var af en saadan Bigtighed for Staten i det Hele at faae en ny Pensionslov, at det maatte anses for hensigtsmæssigt igjen at optage de Forhandlinger, som i forrige Samling ikke vare blevne førte til Ende. Der blev derfor i det andet Thing indbragt et privat Lovforslag, som i det Hele stemmede med det Forslag, der ifjor var blevet vedtaget i Folkethinget, men som dog paa et enkelt temmelig væsentlig Punkt afveg derfra, og det ikke saaledes, at det forsaavidt gik i Retning af, hvad det ærede Landsithing og Regjeringen havde været enige om, men at det tværtimod gik noget videre i den modsatte Retning, i Retning af det, som Folkethinget ifjor havde erklæret sig tilfreds med. Da det omtalte Forslag kom til Behandling i Folkethinget, blev det saa sendt til et Udvalg, som senere indstillede Forslaget til Vedtagelse, men dog ikke uden atter at have tilføiet nogle yderligere Skjærpelser til det oprindelige Forslag, hvilke Skjærpelser tilligemed Lovforslagets øvrige Bestemmelser bleve vedtagne i det andet Thing, uagtet der dog blev gjort opmærksom paa, hvor uhenigtsmæssige flere af disse For skrifter vilde være. Dette Sidste blev ikke anset for tilstrækkelig bevist af Flertallet i Folkethinget, og man vedtog altsaa der det Forslag, som nu foreligger her, og det er saaledes paa de fleste Punkter det samme Forslag som det, Folkethinget ifjor sendte ind i dette Thing, skjøndt det dog ogsaa i visse temmelig væsentlige Punkter afviger derfra, men, som sagt, afviger derfra i en Retning, hvorved det kommer til at staa fjernere fra det oprindelige Regjeringsforslag end det Forslag, som Folkethinget i forrige Samling havde vedtaget.

Sej sig ikke i forrige Samling Leilighed til for det ærede Thing, at fremsætte de Betæneligheder, som jeg havde ved Lovforslaget, som det da kom fra Folkethinget hertil, og jeg skal nu forbigaa det, idet jeg kun ser hen til

Forslaget, saaledes som det for Diebliffet foreligger. — Det vil erindres, at det Forslag, som Regjeringen forelagde i forrige Samling, væsentlig havde to Diemed, nemlig for det Første at skaffe os een Pensionslov i Stedet for de to bestaaende, som undertiden forvoldte visse Vanffeligheder, og for det Andet at tilveiebringe en større Garanti, end der hidtil har været ydet, for at Pension kun gives til vel tjente Embedsmænd, naar de affædiges af en dem fuldt utilregnelig Aarsag, medens Lovforslaget for Dvrigt i det Væsentlige kun stadfæstede de bestaaende Regler i vore hidtil gjældende Pensionslove. Af disse to Formaal vil det første, nemlig det at tilveiebringe een i Stedet for de bestaaende to Pensionslove, jo blive fyldestgjort igjennem det foreliggende Forslag, hvorimod de Bestemmelser, der sigtede til det andet Formaal, nemlig at skjærpe de For skrifter, der gaa ud paa at sikke sig, at kun fuldt vel tjente Embedsmænd kunne faae Pension, ere ubeladte af det nærværende Forslag. Det nævnte Diemed vil altsaa ikke kunne opnaas gjennem Vedtagelsen af det foreliggende Forslag. Folkethinget har nemlig havt Betænelighed ved den særegne Myndighed, som i saa Henseende af Regjeringen var foreslaaet nedsat. Det har vel ikke saa meget havt Betænelighed ved, at den overhovedet oprettes og fik en vis Betydning med Hensyn til Forundersøgelsen i Sagen, men derimod saa meget mere med Hensyn til den Bægt, som der skulde tilkomme de Afgjørelser om en Embedsmands Embedsførelse, der bleve truffne af en saadan Myndighed. Regjeringen var nemlig gaaet ud fra, at ved Siden af, at den vilde gjøre alt Muligt i Retning af at skjærpe de Betingelser, under hvilke Pension gives til Embedsmænd, kunde den derimod ikke gaa ind paa nogen Indrømmelse i dette Punkt, hvorved Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om en Embedsmand havde tjent vel eller ikke, kunde blive paavirket af politiske Hensyn, eller saadanne Hensyn kunde faae nogen videre Indflydelse. Regjeringen maatte derfor tage det som sit Udgangspunkt, at i ethvert Tilfælde maatte Afgjørelsen af det paagjældende Spørgsmaal henlægges udenfor den lovgivende Magt. Dette havde Folkethinget, som sagt, Betænelig-